

Maas en mensen

gaat even langs bij de dokter

Eens een reclamejongen, altijd een reclamejongen.

Raymond van de Klundert schreef onder het pseudoniem Kluun een boek dat geïnspireerd is op zijn op 36-jarige leeftijd aan borstkanker overleden vrouw, *Komt een vrouw bij de dokter*. En zo'n romandebuut wil hij niet geruisloos presenteren. Dat wordt, in het Amsterdamse Hotel Arena, meteen flink in de markt gezet. Geen duffe doop, maar, met dank aan een collega van **Kessels Kramer**, meteen maar met de allure van een 'Hollywoodfilm'.

En dus melden we ons op aanwijzing van een knorrig oude man bij een receptie waar wij aan een verpleegster ons *password* moeten mededelen. 'Monofobie' bijvoorbeeld, of 'Ik verzamel mooie momenten'. Dan worden we rondgeleid door een andere parttime-zuster, en worden we – in **Giphartaal**, zo blijkt, en met veel schatplichtigheid aan Het Moderne Leven – getrakteerd op ervaringen die Stijn, hoofdpersoon in de roman, óók ondergaat. Een confrontatie met een arts die ons uitlegt dat we de tumor in een borst moeten leren visualiseren, en een wodka-*shot* in een pikkedonkere instant-disco – aangenaam tijdverdrijf als je vrouw thuis ziek te bedde ligt. Volgt ook nog het relaas van een auto-ongeluk, direct nadat Stijn is vreemdgegaan. Zijn bijna-dode geliefde geeft hem bij thuiskomst een klap, en dat vindt Stijn – aldus de stem van de schrijver – dan weer terecht. Pffff.

Ten slotte be-

landen we in een kamertje waar 34 kaarsen branden. Aan de muur hangt een spannend met de tekst *Carpe diem*. En door

speakers horen wij Van de Klundert die flarden zingt van een nummer van The Troggs dat ooit de openingsdans begeleidde tijdens Stijns huwelijksfeest. *Baby, is there no chance / I can take you for a last dance*.

Mijn hakken gaan in het zand, met zo'n direct beroep op de emotie – recent te veel uitvaarten meegemaakt, vermoed ik, zonder enige opzichtige *exposuere*. Maar andere genodigden – familieleden, ongetwijfeld – arriveren na de rondleiding met betraande ogen in het café, en ze snuiten in een zakdoek.

Van de Klundert intussen signeert exemplaren van zijn boek, en lacht hartelijk, het hippe overhemd zorgvuldig open zodat zijn borsthaar naar buiten krult, met zorgvuldig ongeschooren kin, op hippe laarzen van slangen- (of krokodillen?-)leer.

Exemplaren van *Komt een vrouw bij de dokter* worden vandaag niet gratis verstrekt. 'Zeik niet aan m'n kop!', liet Kluun per mail aan vrienden en bekenden weten, 'sterker nog: ik wil dat je 16 euro meeneemt en ter plekke een boek van me koopt. Of twee. Of tien.'

Het goede doel telt, immers. Van alle boeken die tijdens deze presentatie worden verkocht gaan de royalty-inkomsten naar de collectebus van de Nederlandse Kankerbestrijding.

Jammer alleen dat dit initiatief maar een dagdeel duurt. Van de Klundert blijft ook handelaar. Hij ruilde reclamebureau Project X in voor de literatuur, maar wilde niet de lange weg gaan van de doorsnee debutant.

Kluun wil meteen kunnen leven van zijn professe als romancier. Geen gratis borrel dus ook, vanmiddag. 'Weet je hoeveel boeken ik moet verkopen om één luizig uurtariefe DDB of Project X te evenaren?' De marketing van boeken kan sowieso veel professioneler, vertelde hij aan **Hanny Roskamp** in het vakblad *Adformatie*. 'Net als voetbal.'

Nu drinkt hij een biertje met zijn uitgever **Joost Nijsen**, en begroet hij hartelijk zijn Amsterdamse burens **AFT** en **Mirjam Rotenstreich**.

Wij evalueren nog wat in een hoekje. De dood is geen goed idee, besluiten we. Gelukkig barst uitgeverij Podium van de zwangere vrouwen. En wie weet, oppert deze en gene, is *Komt een vrouw bij de dokter* een lang leven beschoren.

Zou het? Troostrijk besef, aldus de schrijver: 'Uitgevers proberen wél om schrijvers wat meer neer te zetten als sterren.'

Cornald Maas